

Porunca I bisericească

1 Să participăm cu evlavie la Sfânta Liturghie în fiecare duminică și sărbătoare religioasă.

Sfântul Apostol Pavel i-a îndemnat pe creștinii din timpul său: „Faceți în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni și de cereri, și întru aceasta priveghind cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți sfinții.” (Efeseni, 6 18). Acest îndemn a devenit pentru noi poruncă și ne arată că trebuie să păstrăm o legătură permanentă cu Dumnezeu prin rugăciunile comune ale Bisericii, care sunt Sfintele Slujbe.

Participarea la Sfânta Liturghie este o datorie sfântă a fiecărui creștin, pentru că Sfânta Liturghie este cea mai importantă slujbă. În timpul ei are loc jertfa mântuitoare a Domnului Iisus Hristos. El a murit pe Crucea Golgotei cu aproape două mii de ani în urmă pentru iertarea păcatelor noastre, dar din dragoste pentru noi Se jertfește la fiecare Sfântă Liturghie, în fiecare biserică. Prin jertfa Sa, pâinea și vinul de pe masa Sfântului Altar se prefac în Trupul și Sângele Său, adică Sfânta Împărtășanie. Noi, împărtășindu-ne, ne sfințim, putând dobândi viața veșnică.

Primii creștini participau la fiecare Liturghie, rugându-se cu evlavie și împărtășindu-se, după cum relatează Sfântul Evanghelist Luca: „stăruiau în învățătura apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Fapte 2, 42).

Sfânta Liturghie este o slujbă de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru binefacerile Sale asupra noastră. Mulțumindu-I, ne asemănăm cu cel de-al zecelea lepros, care a mulțumit Domnului Iisus pentru vindecare, primind apoi și vindecare sufletească. Cea mai frumoasă recunoștință pe care o putem arăta lui Dumnezeu este să ne împărtășim cât mai des, bineînțeles cu pregătirea necesară: post, căință, spovedanie, rugăciune. Un părinte se întreba cu tristețe: „De ce numai copiii mici se împărtășesc atât de des? Oare

cei mai mari nu au nevoie de împărtășanie?”

Din păcate, găsim fel de fel de scuze ca să nu mergem la biserică sau trecem pe fugă pe acolo, doar să ne adormim conștiința. Oricum, chiar dacă suntem prezenți la slujbe, suntem adeseori cu gândurile departe de ceea ce se întâmplă cu adevărat. De aceea, iată, avem parte de necazuri, pentru că Dumnezeu ne vrea mai aproape de El, nu numai fizic, ci și cu sufletul și cu inima noastră. Aceasta, pentru că ne iubește mai mult decât Îl iubim noi pe El...

Prof. Maria Nicolau, Rădăuți

N-am timp!

Era odată un creștin care, ori de câte ori preotul satului îi amintea de cele sfinte, răspundea la fel: "N-am timp, părinte..."

- Fiule, îi zicea părintele, clopotul bisericii ne cheamă la Liturghie. Tu nu vii?

Iar el îi răspundea:

- N-am timp, părinte!

Altădată, în posturi, părintele iar îl întreba:

- De ce nu te spovedești și nu te împărtășești, fiule?

Și credinciosul îi răspundea la fel:

- N-am timp, părinte...

Și a trecut așa o vreme îndelungată, în care omul nostru nu și-a făcut timp pentru sufletul său. Într-o zi, părintele îl întâlnește trist și necăjit, iar omul i se plânse:

- Toți m-au părăsit... Sunt un om nenorocit!

Atunci părintele, cu glas blajin, i-a zis:

- Fiule, iată că toți aceia pentru care ai avut timp, te-au părăsit acum... Află că singur Acela pentru care n-ai avut niciodată timp, te așteaptă, încă, să vii.

- Și unde l-aș putea găsi, părinte?

- Este Cel pe care L-ai uitat tu: Iisus Hristos - Cel pururea viu pe altarele bisericilor Lui.

Și, de atunci, omul acela și-a găsit timp pentru Dumnezeu și a aflat liniștea sufletească.